

PESTEN IS NIET LEUK

Tekening met potlood: Meisje met Cap
Penelope Lamers – Berkel en Rodenrijs

Mario pakt de bal met beide handen op. Met één oog dicht mikt hij. Hij gooit de bal keihard, precies tegen het hoofd van Mieke. De klap is zo hard dat Mieke voorover op straat valt. Eerst met haar knieën, dan met haar handen en uiteindelijk met haar gezicht. Haar knieën bloeden. Haar handen zijn geschaafd en op haar voorhoofd groeit een enorme bult. Van schrik kan ze niet eens huilen.

En Mario...? Die lacht luid. Hij draait zich om naar het groepje jongens dat achter hem staat.

“Goeie gooi hè,” roept hij, “precies in de roos”.

De groep bestaat uit vijf jongens. Ze lachen wat schaapachtig. Eigenlijk vinden ze het wel zielig voor Mieke maar dat durven ze niet hardop te zeggen.

“Kom op,” zegt Mario, “wat zullen we nu gaan doen”. Terwijl hij dat zegt, haalt hij een katapult uit zijn broekzak. In zijn andere broekzak heeft hij een handvol kersenpitten. Eén kersenpit in de katapult en pang, daar schiet de pit weg. Precies tegen de achterpoot van Tommy, de hond van buurvrouw Nel. Die rent luid jankend de straat uit.

Mario staat te dansen van opwinding.

“Weer raak tegen die stomme hond. Zagen jullie dat? Wie wil ook een keer schieten?” vraagt hij.

Maar niemand heeft belangstelling.

“Dierenbeul,” wordt er gemompeld. Maar niemand durft dat hardop te zeggen.

Siem en Veerle zitten in de achtertuin als Tommy aan komt rennen. De hond gaat dicht bij de twee kinderen op de grond liggen.

“Kijk toch eens,” zegt Siem, “wat bibbert Tommy. Zou er iets gebeurd zijn?”

Veerle aait Tommy zachtjes over zijn kop.

“Rustig maar Tommy, hier kan je niks gebeuren”.

Vanaf de straat klinkt luid rumoer. Siem staat op en kijkt over het tuinkek. In de verte ziet hij een groepje jongens lopen. Hij kent dat groepje wel. Ze zorgen vaak voor overlast in de buurt. Mama zegt dat het schoffies zijn, geen knip voor de neus waard. Het groepje maakt veel lawaai. Hij ziet dat één van de jongens de vuilnisbak van buurvrouw Nel omver schopt. Oei, alle vuilnis rolt over straat.

“Raak,” hoort hij roepen, “één nul”.

Hij kent die schreeuwer wel. Dat is Mario. Siem heeft een hekel aan Mario. Mario pest altijd iedereen. Het is een nare jongen. Als het groepje het tuinkek passeert, gromt Tommy en laat zijn tanden zien.

Een jongen verlaat de groep. Het is Joris die bij het tuinkek blijft staan.

“Dag Siem,” zegt hij, “wat ben je aan het doen?”.

“Ik zit hier samen met Veerle. We praten over van alles en nog wat. Daarnet kwam Tommy de tuin binnen hollen. Hij leek erg geschrokken. Weet jij daar iets van?”

Joris knikt en zijn gezicht kleurt rood.

“Ja, ik denk het wel. Mario heeft met de katapult op Tommy geschoten. Hij heeft hem geraakt en toen rende Tommy hard weg”.

“Oh, gemenerd. Durven jullie wel met zijn allen tegen zo’n kleine hond!”

Siem stottert van kwaadheid.

“Ik vind het eigenlijk helemaal niet leuk van Mario,” zegt Joris.

“Maar hij is zo sterk. Ik durf niets tegen hem te zeggen. Ik denk zelfs dat de anderen het ook niet leuk vonden. Helemaal niet toen Mario een bal tegen het hoofd van Mieke gooide.

Dat ging zo hard, dat Mieke op de grond viel. Haar knieën bloedden en ze heeft een bult op haar hoofd”.

Siem en Veerle kijken elkaar aan. Die valse Mario moet maar eens een lesje geleerd worden.

“Joris, kom in de tuin,” zegt Siem, “we moeten met zijn drieën eens overleggen”.

Kort daarop zitten ze met hun drieën aan de tafel in de tuin. Er wordt weinig gesproken. Ieder zit te overdenken wat een goed plan is.

Daar komt moeder aan. Ze draagt drie glazen limonade op een dienblad en zet die voor de kinderen op de tafel neer.

“Zo,” zegt ze, “waar zijn jullie mee bezig. Jullie zijn zo stil. Zitten jullie ergens op te broeden?”

“Nou mam,” zegt Siem, “het zit zo...”. Siem vertelt moeder het hele verhaal dat Joris zojuist aan hem heeft verteld. Joris kijkt verlegen naar de grond. Hij schaamt zich voor zijn gedrag.

“Dat is een heel vervelend verhaal”.

Moeder kijkt de kinderen aan.

“En wat zijn jullie nu van plan?” vraagt ze.

De kinderen kijken moeder aan. Na een kort moment begint Veerle te praten.

“We willen Mario een lesje leren. Eigenlijk willen we dat hij ophoudt met pesten en dat hij gewoon met ons allemaal wil spelen. Hij moet weten dat eigenlijk niemand zijn gedrag leuk vindt. Maar hoe we dat willen doen, weten we nog niet. Daarover zitten we nu te denken”.

“Ik begrijp het,” zegt moeder, “maar kijk wel uit dat jullie geen ongelukken maken. Er moeten geen gewonden vallen. Denk maar eens aan de waterballonnen. Misschien kunnen jullie daar wat mee. Maar nogmaals, geen ongelukken”.

Dan draait moeder zich om gaat terug naar de keuken. Het zal mij benieuwen wat ze gaan doen, denkt ze, terwijl ze de keukendeur achter zich sluit. Uit het keukenraam gluurt ze naar de drie aan de tuintafel.

Die drie hebben geen belangstelling meer voor hun omgeving. De koppen zijn vlak bij elkaar en er wordt druk gesproken.

“Dat is nog eens een goed idee van mama. Laten we de waterballonnen gebruiken. We moeten dan een goede plek uitzoeken en daar moeten we Mario naar toe lokken. De vraag is alleen hoe we dat moeten doen. En we moeten er ook anderen bij betrekken en Mieke moet er ook bij zijn”. Siem is er helemaal opgewonden van.

“We doen het in het speeltuintje hier verderop. Dan verbergen we gevulde ballonnen in de bosjes,” zegt Veerle.

“Dat vind ik een goed plan,” zegt Joris, “dan zorg ik dat de andere jongens erbij komen.”

De kinderen beginnen hun plan verder uit te werken.

“Joris,” zegt Siem, “jij zorgt ervoor dat Karel, Arie en Robert erbij zijn. Leg ze uit wat de bedoeling is en zorg ervoor dat ze niets tegen Mario vertellen.

Veerle, jij zorgt dat je Mieke van ons plan laat weten en zorgt ervoor dat ze in de speeltuin komt. Ze moet dan boven op het klimrek gaan zitten. Dan kan ze goed zien wat er allemaal gebeurt. Zelf zorg ik dat de ballonnen gevuld op hun plek liggen. Ik zal Joris laten zien waar die verborgen worden zodat hij dat aan de anderen kan vertellen. Oké, over een uur zijn we allemaal in de speeltuin en zullen we zien hoe Mario het vindt om zelf geplaagd te worden”.

De kinderen gaan ieder een kant uit. Veerle zoekt Mieke op. Die speelt voor haar huis op straat. Ze zit met stoepkrijt op de

stoep te tekenen. Veerle ziet de bult op haar voorhoofd en de pleisters op haar knieën. Als Veerle Mieke heeft uitgelegd wat ze van plan zijn, verschijnt er een grote lach op haar gezicht.

“Oh, wat geweldig dat jullie dat voor mij willen doen”.

Ze kijkt over haar schouder. Haar moeder staat voor het raam.

“Ik ga even met Veerle mee,” roept ze en zwaait naar haar moeder. Die knikt.

Ondertussen heeft Joris het groepje jongens weer gevonden. Mario is er niet bij.

“Waar is Mario,” vraagt hij.

“Oh, die is even naar de wc,” luidt het antwoord.

“Dat komt dan mooi uit,” zegt Joris en legt de drie anderen snel uit wat het plan is. De jongens grinniken. Ze vinden allemaal dat Mario wel een lesje verdient.

Als Mario eraan komt zeggen de jongens, “kom op, we gaan naar het speeltuintje. Even kijken wat daar te doen is. Mario knikt instemmend. Hij voelt nog eens in zijn broekzak. Ja, daar zit de katapult en in zijn andere zak zitten de kersenpitten. Kan hij nog even mooi op alles gaan schieten.

Mario loopt voorop, de anderen volgen hem en lopen een beetje te ginnegappen.

“Wat doen jullie vreemd, is er iets bijzonders aan de hand?” vraagt hij.

“Nee hoor, niets bijzonders,” luidt het antwoord.

Siem heeft thuis tien ballonnen met water gevuld. In een tas neemt hij de ballonnen mee naar het speeltuintje. Zes ballonnen verbergt hij in de struiken rond het speeltuintje.

Eén is er voor Mieke. Die kan ze vanaf het klimrek naar Mario gooien. Eén is er voor Veerle en zelf houdt hij er twee.

Daar komen Veerle en Mieke aan. Ze moeten alle drie lachen om wat er komen gaat. In de verte horen ze de jongens aankomen. Vlug klimt Mieke in het klimrek. Als ze bovenin zit, houdt ze haar ballon in haar schoot verborgen.

Mario kijkt verbaasd in het rond.

“Wat is hier aan de hand,” vraagt hij, terwijl hij naar Mieke kijkt, die hoog in het klimrek zit.

“Je bent een vervelende pestkop,” zegt Siem, “en dat vinden wij allemaal niet leuk. Je hebt Mieke erg pijn gedaan met die bal. Ze heeft bloedende knieën en een bult op haar hoofd.

Tommy is erg geschrokken en gromt naar je. Buurvrouw Nel is erg boos over het omverschoppen van de vuilnisbak”.

“Nou en ...,” antwoordt Mario, “kan me niks schelen....”.

Op dat moment grijpen de jongens naar de verborgen ballonnen.

Op het klimrek pakt Mieke de ballon uit haar schoot. Mario heeft niets in de gaten. Ze gooit.... en plets, de ballon spat op het hoofd van Mario uit elkaar. Op hetzelfde moment regent het ballonnen naar Mario. Niet alle ballonnen raken doel, maar Mario is drijfnat. Het huilen staat hem nader dan het lachen. Mieke klapt juichend in haar handen. Dan kijkt Mario om zich heen en er rollen grote krokodillentranen over zijn wangen.

“Waarom doen jullie dat?” snikt hij, “ik vind dit helemaal niet leuk. Jullie zijn helemaal niet aardig”. Hij kijkt hulpeloos in het rond. Zijn armen hangen slap naast zijn zij en het water druipt uit zijn mouwen.

“Niets aan om gepest te worden hè,” zegt Siem, “daar is helemaal niets aan. Nu merk je zelf eens hoe vervelend dat is. Wat denk je nu, ga je nog door met pesten?”

Mario is helemaal stil. Dan kijkt hij op naar Mieke.

“Sorry Mieke, ik heb er spijt van. Ik had dat niet mogen doen. En Veerle, ik zal nooit meer met kersenpitten schieten op Tommy en in de straat zal ik me gedragen. Maar zullen we dan allemaal vrienden zijn”.

De kinderen knikken allemaal. Siem, Veerle en Joris kijken elkaar aan. Hun plan heeft goed gewerkt.

“Mario, ga nu maar snel naar huis om droge kleren aan te trekken,” roepen de kinderen in koor en ook... “Pesten is niet leuk”.

